

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného JUDr. Miluší Jiráskovou, advokátkou, AK se sídlem Praha 2, Ditrichova 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství**, Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003, č. j. 1163/vl/03/V-Wo, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2003, č. j. 10 Ca 146/2003 – 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

III. Zástupkyni žalobce JUDr. Miluší Jiráskové, advokátce, AK se sídlem Praha 2, Ditrichova 4, **s e p ř i z n á v á** 1075 Kč, které jí budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze napadeným usnesením odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003, č. j. 1163/vl/03/V-Wo, s odůvodněním, že žalobce napadá rozhodnutí, které nezasáhlo dosud do jeho subjektivních hmotněprávních oprávnění. Došlo toliko ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v meritu věci – v daném případě o povolení stavby a povolení odběru vod – nebylo s konečnou platností rozhodnuto a nebyla jím tedy založena, změněna či zrušena žádná práva nikomu z účastníků, ale řízení bylo

vráceno do stadia před vydáním prvostupňového rozhodnutí a ve věci tak bude znovu rozhodováno a v tomto řízení před správním orgánem I. stupně bude mít žalobce možnost uplatnit své námitky a o těchto námitkách bude ve výroku rozhodnuto.

Proti usnesení Městského soudu v Praze podal kasační stížnost žalobce, nyní stěžovatel, v níž namítal, že žalobou u Městského soudu v Praze nenapadl pouze tu část předmětného rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterým se uložilo správnímu orgánu I. stupně zahájit nové řízení, ale také a především proti té části rozhodnutí, ve které správní orgán II. stupně jeho požadavkům nevyhověl. Navíc se stěžovatel domnívá, že se jedná o právní otázku zásadního významu, a to především ve věci, kdo může vystupovat jako znalec ve správním řízení, ačkoliv nevyhovuje příslušným ustanovením zákona o znalcích a tlumočnících.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných stěžovatelem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle obsahu předloženého spisu stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2003, č. j. 1163/vl/03/V-Wo. Toto rozhodnutí žalovaného je součástí předloženého spisu pod č. l. 25, 26. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, jako odvolací orgán podle § 58 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, v aktuálním znění, rozhodl na základě odvolání pana ThMgr. M. S., bytem M. 386, do rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu, č. j. 12076/01/Mo-330 ze dne 9. 9. 2002 tak, že podle § 59 odst. 3 správního řádu rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu, č. j. 12076/01/Mo-330 ze dne 9. 9. 2002 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který je vydal k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla M. J., bytem P. 4, Z. 1449, povolena stavba vodního díla – studny na pozemku par. č. 1368/4 v k. ú. M. u Ř. podle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) a podle § 8 vodního zákona bylo vydáno povolení k odběru podzemní vody. Žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí žalovaného napadeného stěžovatelem žalobou vyplývá, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Ve věci tedy bude jednat a znovu rozhodovat správní orgán I. stupně – Městský úřad Říčany, stavební úřad. Z této situace vycházel Městský soud v Praze a dospěl k závěru, že stěžovatel napadá rozhodnutí, které dosud nezasáhlo do jeho subjektivních hmotněprávních oprávnění. Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutí žalovaného, které stěžovatel napadl žalobou není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle jeho názoru teprve až další rozhodnutí vydané správními orgány, zasáhne-li do subjektivních oprávnění a povinností stěžovatele a po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení, bude rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a bude přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. S tímto závěrem Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud souhlasí.

Po vydání rozhodnutí žalovaného, které stěžovatel napadl žalobou, neexistuje v této věci vlastně žádné rozhodnutí správního orgánu, věc byla vrácena žalovaným správnímu

orgánu I. stupně, který ve věci musí podle pokynů daných mu žalovaným v napadeném rozhodnutí znovu jednat a ve věci rozhodnout.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 zákona č. 150/2002 Sb., dále s. ř. s.).

Soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti; v tom případě se může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

Ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (§ 70 písm. a) s. ř. s.), tedy rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože se jimi nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují subjektivní veřejná práva nebo povinnosti.

Rozhodnutí žalovaného napadené žalobou stěžovatele není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje subjektivní veřejná práva nebo povinnosti. Žaloba v tomto případě je nepřipustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., protože se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno (§ 70 písm. a) s. ř. s.).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný. Podle názoru Nejvyššího správního soudu měl Městský soud v Praze žalobu – návrh stěžovatele odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nikoliv podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako předčasně podanou. Tento rozdíl v důvodech pro které měla být žaloba stěžovatele odmítnuta, nemá žádný vliv na věcnou správnost napadeného usnesení Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. a nedůvodnou kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Námítky stěžovatele, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného podával proto, že žalovaný ve svém (zrušujícím) rozhodnutí v důvodech pro které zrušil rozhodnutí, nevyhověl všem jeho námitkám, jsou bez právního významu na posouzení věci, vzhledem k závěrům výše vyjádřeným. Nad rámec potřebný pro rozhodnutí o věci Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí-li stěžovatel se zrušením rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaným, avšak nikoliv s důvody pro které tak žalovaný učinil, tak by jeho žaloba směřovala proti důvodům rozhodnutí a taková žaloba je nepřipustná ve smyslu ust. § 68 písm. d) s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti stěžovatel neměl úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však jednak náklady řízení o kasační stížnosti neúčtoval a jednak mu podle obsahu spisu žádné prokazatelné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Pro řízení o kasační stížnosti ustanovil Městský soud v Praze stěžovateli zástupkyni advokátku JUDr. Miluši Jiráskovou. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. odměnu za zastupování a hotové výdaje platí v tomto případě stát. Zástupkyni stěžovatele přísluší odměna za zastupování za jeden úkon á 1000 Kč (§ 9 odst. 3, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 1 x režijní paušál 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tedy celkem 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu